

Už jsme na cestě celý den a já vůbec netuším, kam jdeme. Ovce běží podél Genezaretského jezera a ani chvíli nezaváhá. Vypadá to, že míříme k Nazaretu. Je to správný směr. Tady Ježíš vyrostl, ale čím jsme blíž městu, tím mám větší problém. Co když mě někdo uvidí? Já, vážený lékař a historik Lukáš, běžím za ovci! Kdybych běžel aspoň za psem, který jde po stopě, ale já jdu za ovci! To je hloupé! Najednou Mia odbočila a vedla mě po cestě, která byla stále kamenitější a strmější. Ještě skončíme v nějaké propasti! Před námi se zdvíhaly skály a kolem nás vál chladný vítr. Najednou se Mia zastavila a vypadalo to, že dál už neudělá ani krok. Sklonil jsem se k ní a snažil se ji přemluvit. Bylo to marné. Vzal jsem ji tedy za řemínek a chtěl ji násilím táhnout dál. Ona se však ani nepohnula. Jen kývala hlavou a dívala se směrem ke skalnímu převisu, pod kterým jsem tušil hlubokou propast. Uši měla nastražené a já už raději také. Nejprve jsem slyšel jen vítr, ale pak. Počkejte. Ano. Bylo to sotva slyšet a znělo to jako by někdo nařikal. Mia se najednou dala do pohybu a mířila přes převis přímo do propasti. „Stůj! Zastav! Nechod tam! Polámeš si nohy.“ zavolal jsem na ni. Mia zastavila a já šel opatrně k ní a pak tím směrem, kterým se dívala. Pomalu jsem sestupoval dolů. Klouzal jsem po kamenech a držel se, čeho se dalo. Odíral jsem si ruce o větve stromků, keře a trsy ostré trávy. A pak jsem to uviděl. Na samém dně propasti se něco černalo. Vypadalo to jako uzlíček vlny zachycený větrem mezi trním. Byl to malý černý beránek! Opatrně jsem se k němu přiblížil a vymotal jej z trní. Při pádu si zřejmě poranil levou přední nožku. Opatrně jsem vzal beránka na ramena a odhadoval vlastní síly. Zvládnou s ním vyšplhat také nahoru? Báł jsem se, že to bude těžká a nebezpečná cesta. Mýlil jsem se. Cesta zpět byla mnohem jednodušší. Každý krok se mi podařil a rukama jsem se chytal právě tam, kde jsem to potřeboval. Ten černý beránek na ramenou mi cestu neztížil, ale ulehčil.